

PAPER 115
THE SUPREME BEING

With God the Father, sonship is the great relationship. With God the Supreme, achievement is the prerequisite to status -- one must do something as well as be something.

1. RELATIVITY OF CONCEPT FRAMES

Partial, incomplete, and evolving intellects would be helpless in the master universe, would be unable to form the first rational thought pattern, were it not for the innate ability of all mind, high or low, to form a universe frame in which to think. If mind cannot fathom conclusions, if it cannot penetrate to true origins, then will such mind unfailingly postulate conclusions and invent origins that it may have a means of logical thought within the frame of these mind-created postulates. And while such universe frames for creature thought are indispensable to rational intellectual operations, they are, without exception, erroneous to a greater or lesser degree.

Conceptual frames of the universe are only relatively true; they are serviceable scaffolding which must eventually give way before the expansions of enlarging cosmic comprehension. The understandings of truth, beauty, and goodness, morality, ethics, duty, love, divinity, origin, existence, purpose, destiny, time, space, even Deity, are only relatively true. God is much, much more than a Father, but the Father is man's highest concept of God; nonetheless, the Father-Son portrayal of Creator-creature relationship will be augmented by those supermortal conceptions of Deity which will be attained in Orvonton, in Havona, and on Paradise. Man must think in a mortal universe frame, but that does not mean that he cannot envision other and higher frames within which thought can take place.

In order to facilitate mortal comprehension of the universe of universes, the diverse levels of cosmic reality have been designated as finite, absonite, and absolute. Of these only the absolute is unqualifiedly eternal, truly existential. Absonites and finites are derivatives, modifications, qualifications, and attenuations of the original and primordial absolute reality of infinity.

The realms of the finite exist by virtue of the eternal purpose of God. Finite creatures, high and low, may propound theories, and have done so, as to the necessity of the finite in

POGLAVLJE 115
VRHOVNO BIĆE

KAD je riječ o Ocu Svih, divno je biti njegov sin. Kad je riječ o Vrhovnom Biću, dostignuće predstavlja preduvjet statusu--čovjek mora učiniti nešto kao i postati nešto.

1. RELATIVNOST KONCEPTUALNIH OKVIRA

Svi bi djelomični, nepotpuni i evoluirajući intelekti bili bespomoćni u glavnom svemiru, nesposobni formirati prvi racionalan misaoni uzorak, da nije usadene sposobnosti uma--svog uma, visokog kao i niskog--da formira kozmički okvir u kojem će razmišljati. Ako um nije u stanju doseći zaključke, ako ne može prodrijeti tajnu istinskih izvora porijekla, on bez iznimke mora postulirati zaključke i izmisliti izvore kako bi stvorio način i sredstva logičkog razmišljanja u okviru svojih samostvorenih pretpostavki. I dok su takvi kozmički misaoni okviri stvorenog bića bitni kako bi omogućili racionalne intelektualne operacije, oni su bez iznimke u manjoj ili većoj mjeri neispravni.

Konceptualni okviri kozmosa su jedino relativno istiniti; oni predstavljaju korisnu skelu na čije mjesto vremenom moraju doći proširenja sve višeg kozmičkog shvaćanja. Razumijevanja istine, ljepote i dobrote, kao i moralnosti, etike, dužnosti, ljubavi, božanstvenosti, porijekla, egzistencije, svrhe, sudbine, vremena, prostora, pa čak i Božanstva--jedino su relativno točna. Bog je mnogo, mnogo više nego Otac, no shvaćanje Boga kao Oca predstavlja čovjekov najviši koncept Boga; unatoč tome, nakon što na Orvontonu, Havoni i Raju stekne nadsmrtničke predstave Božanstva, čovjek će lakše moći shvatiti zašto se odnos Stvoritelja i stvorenog bića prikazuje kao odnos Oca i Sina. To što se ljudske misli moraju kretati u sastavu smrtničkog kozmičkog okvira ne znači da čovjek nije u stanju predočiti druge više okvire koji mogu biti podloga misaonom procesu.

Kako bi se olakšalo smrtničko shvaćanje svemira nad svemirima, bitno je označiti tri različite razine kozmičke stvarnosti: finitnu, apsonitnu i apsolutnu. Od ovih je triju razina jedino apsolut bezuvjetno vječan, istinski egzistencijalan. Apsositna i finitna razina predstavljaju izvode, modifikacije, ograničenja i oslabljenja izvorne i praiskonske apsolutne stvarnosti, beskonačnosti.

Područja finitnog postoje zahvaljujući vječnoj namjeri Boga. Konačna stvorena bića, visoka kao i niska, mogu predložiti--i

the cosmic economy, but in the last analysis it exists because God so willed. The universe cannot be explained, neither can a finite creature offer a rational reason for his own individual existence without appealing to the prior acts and pre-existent volition of ancestral beings, Creators or procreators.

2. THE ABSOLUTE BASIS FOR SUPREMACY

From the existential standpoint, nothing new can happen throughout the galaxies, for the completion of infinity inherent in the I AM is eternally present in the seven Absolutes, is functionally associated in the triunities, and is transmutively associated in the triodities. But the fact that infinity is thus existentially present in these absolute associations in no way makes it impossible to realize new cosmic experientials. From a finite creature's viewpoint, infinity contains much that is potential, much that is on the order of a future possibility rather than a present actuality.

Value is a unique element in universe reality. We do not comprehend how the value of anything infinite and divine could possibly be increased. But we discover that meanings can be modified if not augmented even in the relations of infinite Deity. To the experiential universes even divine values are increased as actualities by enlarged comprehension of reality meanings.

The entire scheme of universal creation and evolution on all experiencing levels is apparently a matter of the conversion of potentialities into actualities; and this transmutation has to do equally with the realms of space potency, mind potency, and spirit potency.

The apparent method whereby the possibilities of the cosmos are brought into actual existence varies from level to level, being experiential evolution in the finite and experiential eventuation in the absonite. Existential infinity is indeed unqualified in all-inclusiveness, and this very all-inclusiveness must, perforce, encompass even the possibility for evolutionary finite experiencing. And the possibility for such experiential growth becomes a universe actuality through triodity relationships impinging upon and in the Supreme.

predlažu--teorije o važnosti konačnog u kozmičkoj organizaciji, premda na koncu konca, konačno postoji zato što Bog tako hoće. Svemir je neobjašnjiv i konačno biće može racionalno objasniti vlastitu individualnu egzistenciju jedino ako se pozove na prethodna djela i preegzistencijalnu volju svojih predaka--Stvoritelja ili roditelja.

2. APSOLUTNA OSNOVA VRHOVNOSTI

Sa egzistencijalnog se stanovišta u galaksijama ne može dogoditi ništa novo, kako je upotpunjenje beskonačnosti koje počiva u JA JESAM večno prisutno u sedam Apsoluta, funkcionalno prisutno u trojinstvima, dok je prenosivo povezano u trojedinim savezima. Ali činjenica da je beskonačnost egzistencijalno prisutna u ovim apsolutnim vezama ni na koji način ne onemogućuje ostvarenje novih kozmičkih iskustava. Sa stanovišta konačnog stvorenog bića, beskonačnost sadrži mnogo toga što je potencijalno, mnogo toga što je stvar buduće mogućnosti prije nego sadašnje aktualnosti.

Vrijednost je jedinstvena komponenta kozmičke stvarnosti. Ne razumijemo kako je moguće uvećati vrijednost nečeg beskonačnog i božanskog. Ali otkrivamo da je čak i u odnosima beskonačnog Božanstva moguće izmijeniti--čak i uvećati--značenja. Sa stanovišta iskustvenih svemira, čak i božanske vrijednosti rastu kao aktualnosti zahvaljujući uvećanom shvaćanju značenja stvarnosti.

Cijeli program kozmičke tvorevine i evolucije svih iskustvenih razina očigledno počiva u preobrazbi potencijalnosti u aktualnost; i ova se preobrazba odnosi na područja prostorne potencije, umne potencije i potencije duha.

Očigledna metoda kojom se kozmičke mogućnosti dovode u aktualnu egzistenciju varira od razine do razine, u konačnom predstavljajući rezultat iskustvene evolucije a u apsonitnom rezultat iskustvene pojave. Egzistencijalna beskonačnost je istinski bezuvjetna po sveobuhvatnosti i sama ova sveobuhvatnost neminovno mora obuhvatiti čak i mogućnost za konačno evolucijsko iskustvo. I mogućnost takvog iskustvenog rasta postaje kozmičkom aktualnošću zahvaljujući odnosima trojnih saveza koji se nadodaju Vrhovnom u samom njegovom sastavu.

3. ORIGINAL, ACTUAL, AND POTENTIAL

The absolute cosmos is conceptually without limit; to define the extent and nature of this primal reality is to place qualifications upon infinity and to attenuate the pure concept of eternity. The idea of the infinite-eternal, the eternal-infinite, is unqualified in extent and absolute in fact. There is no language in the past, present, or future of Urantia adequate to express the reality of infinity or the infinity of reality. Man, a finite creature in an infinite cosmos, must content himself with distorted reflections and attenuated conceptions of that limitless, boundless, never-beginning, never-ending existence the comprehension of which is really beyond his ability.

Mind can never hope to grasp the concept of an Absolute without attempting first to break the unity of such a reality. Mind is unifying of all divergencies, but in the very absence of such divergencies, mind finds no basis upon which to attempt to formulate understanding concepts.

The primordial stasis of infinity requires segmentation prior to human attempts at comprehension. There is a unity in infinity which has been expressed in these papers as the I AM -- the premier postulate of the creature mind. But never can a creature understand how it is that this unity becomes duality, triunity, and diversity while yet remaining an unqualified unity. Man encounters a similar problem when he pauses to contemplate the undivided Deity of Trinity alongside the plural personalization of God.

It is only man's distance from infinity that causes this concept to be expressed as one word. While infinity is on the one hand UNITY, on the other it is DIVERSITY without end or limit. Infinity, as it is observed by finite intelligences, is the maximum paradox of creature philosophy and finite metaphysics. Though man's spiritual nature reaches up in the worship experience to the Father who is infinite, man's intellectual comprehension capacity is exhausted by the maximum conception of the Supreme Being. Beyond the Supreme, concepts are increasingly names; less and less are they true designations of reality; more and more do they become the creature's projection of finite understanding toward the superfinite.

One basic conception of the absolute level involves a postulate of three phases:

3. IZVORNO, AKTUALNO I POTENCIJALNO

Konceptualno, apsolutni kozmos je neograničen; definirati stupanj i narav ove prvotne stvarnosti znači ograničiti beskonačnost i narušiti čistotu koncepta vječnosti. Ideja beskonačnog-vječnog, vječnog-beskonačnog, je bezuvjetna po mjeri i apsolutna kao činjenica. Na Urantiji nije postojao jezik bilo u prošlosti, sadašnjosti ili budućnosti koji bi prikladno mogao opisati stvarnost beskonačnosti ili beskonačnost stvarnosti. Čovjek--konačno stvoreno biće beskonačnog kozmosa--mora se zadovoljiti izobličanim razmišljanjem i približnim predstavama te neograničene, bezgranične egzistencije koja nema početka niti svršetka i koja nadilazi čovjekovu moć shvaćanja.

Um nikad neće biti u stanju shvatiti koncept Apsolutnog ako prvo ne pokuša razbiti jedinstvo takve stvarnosti. Premda um ujedinjuje sve različitosti, u slučaju da ne može naći takve različitosti, neće naći osnovu na kojoj će utemeljiti nastojanja da formira razumljive ideje.

Ljudi moraju segmentirati beskonačnost prije nego pokušaju shvatiti njenu praiskonsku nepomičnost. U beskonačnosti vlada jedinstvo koje je u ovim poglavljima označeno kao JA JESAM--prva pretpostavka uma stvorenog bića. Ali stvoreno biće nikad neće biti u stanju razumjeti kako je moguće da ovo jedinstvo može postati dualnost, trojedinstvo i raznolikost dok istodobno ostaje bezuvjetno jedinstvo. Čovjek susreće sličan problem kad pokušava shvatiti kako nepodjeljeno Božanstvo Trojstva može postojati uporedo s Božjom ličnošću.

Čovjekova velika udaljenost od beskonačnosti je jedini razlog zašto se ovaj koncept izražava u vidu jedne riječi. Dok je beskonačnost u jednu ruku JEDINSTVO, ona je u drugu ruku RAZNOLIKOST bez konca i ograničenja. Prema spoznaji konačnih egzistencija, beskonačnost predstavlja najveći paradoks kako filozofije stvorenog bića tako i njegove konačne metafizike. Premda pomoću obožavanja čovjekova duhovna narav doseže samog beskonačnog Oca, čovjekova intelektualna moć shvaćanja dostiže vrhunac onog časa kad čovjek spozna najvišu predstavu Vrhovnog Bića. Iznad Vrhovnog, koncepti postaju sve bezimeniji; sve manje i manje označavaju stvarnost; sve više i više, postaju projekcije konačnog razumijevanja stvorenog bića usmjerene prema nadkonačnom.

Osnovna predstava apsolutne razine uzima za pretpostavku postojanje triju faza:

1. The Original. The unqualified concept of the First Source and Center, that source manifestation of the I AM from which all reality takes origin.

2. The Actual. The union of the three Absolutes of actuality, the Second, Third, and Paradise Sources and Centers. This triodity of the Eternal Son, the Infinite Spirit, and the Paradise Isle constitutes the actual revelation of the originality of the First Source and Center.

3. The Potential. The union of the three Absolutes of potentiality, the Deity, Unqualified, and Universal Absolutes. This triodity of existential potentiality constitutes the potential revelation of the originality of the First Source and Center.

The interassociation of the Original, the Actual, and the Potential yields the tensions within infinity which result in the possibility for all universe growth; and growth is the nature of the Sevenfold, the Supreme, and the Ultimate.

In the association of the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes, potentiality is absolute while actuality is emergent; in the association of the Second, Third, and Paradise Sources and Centers, actuality is absolute while potentiality is emergent; in the originality of the First Source and Center, we cannot say that either actuality or potentiality is either existent or emergent -- the Father is.

From the time viewpoint, the Actual is that which was and is; the Potential is that which is becoming and will be; the Original is that which is. From the eternity viewpoint, the differences between the Original, the Actual, and the Potential are not thus apparent. These triune qualities are not so distinguished on Paradise-eternity levels. In eternity all is -- only has all not yet been revealed in time and space.

From a creature's viewpoint, actuality is substance, potentiality is capacity. Actuality exists centermost and expands therefrom into peripheral infinity; potentiality comes inward from the infinity periphery and converges at the center of all things. Originality is that which first causes and then balances the dual motions of the cycle of reality metamorphosis from potentials to actuals and the potentializing of existing actuals.

1. Izvorne. Bezuvjetni koncept Prvog Izvora i Centra--izvorno ispoljenje JA JESAM od kojeg je potekla sva stvarnost.

2. Aktualne. Zajednica triju Apsoluta aktualnosti--Drugog, Trećeg i Rajskog Izvora i Centra. Ovaj trojni savez Vječnog Sina, Beskonačnog Duha i Rajskog Otoka predstavlja aktualno otkrivenje izvornosti Prvog Izvora i Centra.

3. Potencijalne. Zajednica triju Apsoluta potencijalnosti--Božanstva Apsoluta, Bezuvjetnog Apsoluta i Univerzalnog Apsoluta. Ovaj trojni savez egzistencijalne potencijalnosti sačinjava potencijalno otkrivenje izvornosti Prvog Izvora i Centra.

Međupovezanost Izvornog, Aktualnog i Potencijalnog stvara napone unutar Beskonačnosti, što stvara mogućnost cjelokupnog kozmičkog rasta; a rast je narav Sedmostrukog, Vrhovnog i Ultimnog.

U vezi koja vlada između Božanstva Apsoluta, Univerzalnog Apsoluta i Bezuvjetnog Apsoluta, potencijalnost je apsolutna dok se aktualnost pojavljuje; u vezi koja vlada između Drugog, Trećeg i Rajskog Izvora i Centra, aktualnost je apsolutna dok se potencijalnost pojavljuje; u izvornosti Prvog Izvora i Centra, ne možemo reći da postoji ili da se pojavljuje bilo aktualnost ili potencijalnost--Otac jeste.

Sa stanovišta vremena, Aktualno je to što je bilo i što jeste; Potencijalno je to što postaje i što će biti; Izvorno je to što jeste. Sa stanovišta vječnosti, razlika između Izvornog, Aktualnog i Potencijalnog nije tako očigledna. Ova se trojedinna svojstva ne mogu tako lako opaziti na razinama Raja i vječnosti. U vječnosti sve jeste--jedino se još uvijek nije očitivalo u vremenu i prostoru.

Sa stanovišta stvorenog bića, aktualnost je materija, potencijalnost je sposobnost. Aktualnost postoji u unutarnosti iz koje se širi u perifernu beskonačnost; potencijalnost se kreće prema unutra od periferne beskonačnosti i uvire centru svih stvari. Izvornost je to što isprva izaziva a zatim uravnotežuje dualne kretnje kružne preobrazbe stvarnosti od potencijalnog do aktualnog kao i potencijaliziranje postojećih aktualnosti.

The three Absolutes of potentiality are operative on the purely eternal level of the cosmos, hence never function as such on subabsolute levels. On the descending levels of reality the triodity of potentiality is manifest with the Ultimate and upon the Supreme. The potential may fail to time-actualize with respect to a part on some subabsolute level, but never in the aggregate. The will of God does ultimately prevail, not always concerning the individual but invariably concerning the total.

It is in the triodity of actuality that the existents of the cosmos have their center; be it spirit, mind, or energy, all center in this association of the Son, the Spirit, and Paradise. The personality of the spirit Son is the master pattern for all personality throughout all universes. The substance of the Paradise Isle is the master pattern of which Havona is a perfect, and the superuniverses are a perfecting, revelation. The Conjoint Actor is at one and the same time the mind activation of cosmic energy, the conceptualization of spirit purpose, and the integration of the mathematical causes and effects of the material levels with the volitional purposes and motives of the spiritual level. In and to a finite universe the Son, Spirit, and Paradise function in and upon the Ultimate as he is conditioned and qualified in the Supreme.

Actuality (of Deity) is what man seeks in the Paradise ascent. Potentiality (of human divinity) is what man evolves in that search. The Original is what makes possible the coexistence and integration of man the actual, man the potential, and man the eternal.

The final dynamics of the cosmos have to do with the continual transfer of reality from potentiality to actuality. In theory, there may be an end to this metamorphosis, but in fact, such is impossible since the Potential and the Actual are both encircled in the Original (the I AM), and this identification makes it forever impossible to place a limit on the developmental progression of the universe. Whatsoever is identified with the I AM can never find an end to progression since the actuality of the potentials of the I AM is absolute, and the potentiality of the actuals of the I AM is also absolute. Always will actuals be opening up new avenues of the realization of hitherto impossible potentials -- every human decision not only actualizes a new reality in human experience but also opens up a new capacity for human growth. The man lives in every child, and the morontia

Tri Apsoluta potencijalnosti djeluju na čisto vječnoj razini kozmosa, te stoga kao takvi nikad ne djeluju na podapsolutnim razinama. Na silaznim razinama stvarnosti, trojni se savez potencijalnosti ispoljava s Ultimnim i nad Vrhovnim. Moguće je da se potencijal ne uspije aktualizirati u vremenu u odnosu na neku podapsolutnu razinu, premda to ne može biti slučaj u odnosu naspram cijelog. Božja volja ne mora prevladati kad se radi o individui, premda će uvijek prevladati u pogledu cijelog.

Centar kozmičkih egzistencijala počiva u trojnom savezu aktualnosti; bilo da se radio o duhu, umu ili energiji, sve i jedno imaju za centar Sina, Duha i Raj. Ličnost Sina koja ima narav duha predstavlja glavni uzorak prema kojem je izrađena svaka ličnost širom svih svemira. Materija Raja je glavni uzorak prema koji je na Havoni očitovan u savršenom obliku, a u nadsvemirima u u savršavajućem obliku, kao otkrivenje. ZdruženiČinitelj je istodobno aktivacija kozmičke energije, konceptualizacija svrhe duha i integracija matematičke povezanosti uzroka i posljedica materijalnih nivoa s onim što predstavlja svrhu volje i motivacije duhovnog nivoa. U finitnim svemirima i istim, Sin, Duh i Raj djeluju u i nad Ultimnim, i kako je ovaj uvjetovan i ograničen u Vrhovnom.

Aktualnost (Božanstva) je to čemu čovjek teži pri svom usponu prema Raju. Potencijalnost (ljudske božanstvenosti) je to što čovjek evoluira pri tom traganju. Izvorno je to što omogućuje supostojanje i integraciju aktualnog čovjeka, potencijalnog čovjeka i vječnog čovjeka.

Krajnja kozmička dinamika se tiče neprekidnog prenošenja stvarnosti od potencijalnosti do aktualnosti. Teoretski, ova metamorfoza može biti okončana, ali u stvari, to nije moguće zbog toga što su i Potencijalni i Aktualni uključeni u krug Izvornoga (JA JESAM) i ovo poistovijećenje zauvijek onemogućuje ograničavanje razvojnog napredovanja svemira. Ćto god se poistovijetilo s JA JESAM ne može nikad doživjeti završetak napredovanja, kako je aktualnost potencijala JA JESAM apsolutna, dok je potencijalnost aktuala JA JESAM također apsolutna. Aktuali će uvijek otvarati nove putove ostvarivanja potencijala koji su do tog časa bili nemogući--svaka ljudska odluka ne samo što aktualizira novu stvarnost u ljudskom iskustvu, već također otvara put novoj sposobnosti za ljudski rast. Čovjek živi u svakom djetetu, dok osoba koja će napredovati

progressor is resident in the mature God-knowing man.

Statics in growth can never appear in the total cosmos since the basis for growth -- the absolute actuals -- is unqualified, and since the possibilities for growth -- the absolute potentials -- are unlimited. From a practical viewpoint the philosophers of the universe have come to the conclusion that there is no such thing as an end.

From a circumscribed view there are, indeed, many ends, many terminations of activities, but from a larger viewpoint on a higher universe level, there are no endings, merely transitions from one phase of development to another. The major chronicity of the master universe is concerned with the several universe ages, the Havona, the superuniverse, and the outer universe ages. But even these basic divisions of sequence relationships cannot be more than relative landmarks on the unending highway of eternity.

The final penetration of the truth, beauty, and goodness of the Supreme Being could only open up to the progressing creature those absonite qualities of ultimate divinity which lie beyond the concept levels of truth, beauty, and goodness.

4. SOURCES OF SUPREME REALITY

Any consideration of the origins of God the Supreme must begin with the Paradise Trinity, for the Trinity is original Deity while the Supreme is derived Deity. Any consideration of the growth of the Supreme must give consideration to the existential triodities, for they encompass all absolute actuality and all infinite potentiality (in conjunction with the First Source and Center). And the evolutionary Supreme is the culminating and personally volitional focus of the transmutation -- the transformation -- of potentials to actuals in and on the finite level of existence. The two triodities, actual and potential, encompass the totality of the interrelationships of growth in the universes.

The source of the Supreme is in the Paradise Trinity -- eternal, actual, and undivided Deity. The Supreme is first of all a spirit person, and this spirit person stems from the Trinity. But the Supreme is secondly a Deity of growth -- evolutionary growth -- and this growth derives from the two triodities, actual and potential.

u morontija svijetu živi u svakom čovjeku koji zna Boga.

Nikada ne može nastupiti zastoj u rastu u sveukupnom kozmosu zbog toga što je osnova za rast--apsolutni aktuali--bezuvjetna i zbog toga što su mogućnosti za rast--apsolutni potencijali--neograničeni. S praktičnog stanovišta, kozmički filozof je dostigao zaključak da kraj jednostavno ne postoji.

Posmatrano s ograničenog stanovišta uistinu postoje mnogi završetci, mnoga okončanja aktivnosti, ali sa šireg gledišta viših kosmičkih nivoa, svršetci ne postoje, jedino što postoji su prijelazi iz jedne razvojne faze u drugu. Osnovi slijed događaja koji vlada u glavnom svemiru se tiče više kozmičkih doba, Havone, nadsvemira i drugih kozmičkih doba. Ali čak ni ove osnovne podjele tijeka odnosa mogu biti jedino relativne navigacijske oznake na cesti vječnosti.

Krajnji prodor istine, ljepote i dobrote Vrhovnog Bića može jedino otvoriti put kojim će napredujuće stvoreno biće steći ona apsonitna svojstva ultimne božanstvenosti koja leže izvan konceptualnih nivoa istine, ljepote i dobrote.

4. IZVORI VRHUNSKE STVARNOSTI

Svako razmatranje izvora iz kojeg je potekao Vrhovni mora započeti s rajskim Trojstvom, jer Trojstvo je izvorno Božanstvo, dok Božanstvo Vrhovnoga predstavlja derivaciju. Svako razmatranje rasta Vrhovnoga mora pokloniti pažnju egzistencijalnim trioditima, jer oni obuhvaćaju svu apsolutnu aktualnost i svu beskonačnu potencijalnost (koja je u vezi s Prvim Izvorom i Centrom.) I evolucijski Vrhovni predstavlja kulminacijsku i lično voljnu žižu preinačenja--preobraženja--potencijala u aktuale u i na finitnim nivoima egzistencije. Dva triodita, aktualni i potencijalni, predstavljaju cjelokupnost međuodnosa rasta u svemirima.

Izvor iz kojeg potiče Vrhovni počiva u Rajskom Trojstvu--vječnom, aktualnom i nepodjeljenom Božanstvu. Vrhovni je kao prvo osoba duha, i ova osoba duha potječe od Trojstva. Ali kao drugo, Vrhovni je Božanstvo rasta--evolucijskog rasta--i ovaj rast je derivativ dvaju triodita, aktualnog i potencijalnog.

If it is difficult to comprehend that the infinite triodities can function on the finite level, pause to consider that their very infinity must in itself contain the potentiality of the finite; infinity encompasses all things ranging from the lowest and most qualified finite existence to the highest and unqualifiedly absolute realities.

It is not so difficult to comprehend that the infinite does contain the finite as it is to understand just how this infinite actually is manifest to the finite. But the Thought Adjusters indwelling mortal man are one of the eternal proofs that even the absolute God (as absolute) can and does actually make direct contact with even the lowest and least of all universe will creatures.

The triodities which collectively encompass the actual and the potential are manifest on the finite level in conjunction with the Supreme Being. The technique of such manifestation is both direct and indirect: direct in so far as triodity relations repercuss directly in the Supreme and indirect in so far as they are derived through the eventuated level of the absonite.

Supreme reality, which is total finite reality, is in process of dynamic growth between the unqualified potentials of outer space and the unqualified actuals at the center of all things. The finite domain thus factualizes through the co-operation of the absonite agencies of Paradise and the Supreme Creator Personalities of time. The act of maturing the qualified possibilities of the three great potential Absolutes is the absonite function of the Architects of the Master Universe and their transcendental associates. And when these eventualities have attained to a certain point of maturation, the Supreme Creator Personalities emerge from Paradise to engage in the agelong task of bringing the evolving universes into factual being.

The growth of Supremacy derives from the triodities; the spirit person of the Supreme, from the Trinity; but the power prerogatives of the Almighty are predicated on the divinity successes of God the Sevenfold, while the conjoining of the power prerogatives of the Almighty Supreme with the spirit person of God the Supreme takes place by virtue of the ministry of the Conjoint Actor, who bestowed the mind of the Supreme as the conjoining factor in this evolutionary Deity.

Ako vam je teško razumjeti da beskonačni trioditi mogu funkcionirati na konačnim nivoima, razmislite o tome da sama njihova beskonačnost mora u sebi sadržavati potencijalnost konačnosti; beskonačnost obuhvaća sve stvari koje se kreću od najnižih i najuvjetovanijih stvari konačne egzistencije do najviših i najbezuvjetnije apsolutnih stvarnosti.

Nije toliko teško razumjeti da beskonačno sadrži konačno koliko je teško razumjeti način na koji se ova beskonačna aktualnost očituje konačnom. Ali Misaoni Ispravljači koji žive u čovjeku smrtniku predstavljaju jedan od vječnih dokaza da čak i apsolutni bog (kao apsolut) može učiniti i stvarno čini neposredan kontakt s čak i najnižim i najmanjim od svih kozmičkih stvorenih bića koja su obdarena voljom.

Trioditi koji zajednički obuhvaćaju aktualno i potencijalno se ispoljavaju na konačnim nivoima u zajednici s vrhovnim Bićem. Vještina kojom se takvo ispoljenje izvodi je i izravna i neizravna: izravna što se tiče načina koji odnosi triodita izazivaju kontradjelovanje u Vrhovnom i neizravna kad se uzme u obzir da su izvedeni putom apsonitnog nivoa koji se pojavio.

Vrhovna stvarnost, koja predstavlja cjelokupnu konačnu stvarnost, je dinamički rast između bezuvjetnih potencijala vanjskog prostora i bezuvjetnih aktuala centra svih stvari. Konačni domen tako postaje stvarnom činjenicom putom suradnje između apsonitnih sila djelovanja Raja i Ličnosti Vrhovnih Stvoritelja vremena. Čin sazrijevanja uvjetovanih mogućnosti triju velikih potencijala Apsoluta predstavlja apsonitnu funkciju Arkitekata Glavnog Svemira i njihovih transcendentnih suradnika. I kad ove stvari koje su se pojavile dostignu izvjesni stupanj zrelosti, Ličnosti Vrhovnih Stvoritelja se jave iz Raja kako bi se odale dugotrajnom zadatku--dovođenju evoluirajućih svemira u stanje aktualnosti.

Rast Vrhovnosti je derivacija triodita; osoba Vrhovnog koja ima narav duha je derivacija Trojstva; ali povlastice moći Svemogućeg su zasnovane na uspjesima božanstvenosti Sedmostrukog Boga, dok se sjedinjavanje povlastica moći Svemogućeg vrhovnog s osobom Vrhovnog Boga koja ima narav duha izvodi putom službe Združenog Činitelja, koji je podario um Vrhovnog kao sjedinjujući faktor ovog evolucijskog Božanstva.

5. RELATION OF THE SUPREME TO THE PARADISE TRINITY

The Supreme Being is absolutely dependent on the existence and action of the Paradise Trinity for the reality of his personal and spirit nature. While the growth of the Supreme is a matter of triodity relationship, the spirit personality of God the Supreme is dependent upon, and is derived from, the Paradise Trinity, which ever remains as the absolute center-source of perfect and infinite stability around which the evolutionary growth of the Supreme progressively unfolds.

The function of the Trinity is related to the function of the Supreme, for the Trinity is functional on all (total) levels, including the level of the function of Supremacy. But as the age of Havona gives way to the age of the superuniverses, so does the discernible action of the Trinity as immediate creator give way to the creative acts of the children of the Paradise Deities.

6. RELATION OF THE SUPREME TO THE TRIODITIES

The triodity of actuality continues to function directly in the post-Havona epochs; Paradise gravity grasps the basic units of material existence, the spirit gravity of the Eternal Son operates directly upon the fundamental values of spirit existence, and the mind gravity of the Conjoint Actor unerringly clutches all vital meanings of intellectual existence.

But as each stage of creative activity proceeds out through uncharted space, it functions and exists farther and farther removed from direct action by the creative forces and divine personalities of central emplacement -- the absolute Isle of Paradise and the infinite Deities resident thereon. These successive levels of cosmic existence become, therefore, increasingly dependent upon developments within the three Absolute potentialities of infinity.

The Supreme Being embraces possibilities for cosmic ministry that are not apparently manifested in the Eternal Son, the Infinite Spirit, or the nonpersonal realities of the Isle of Paradise. This statement is made with due regard for the absoluteness of these three basic actualities, but the growth of the Supreme is not only predicated on these actualities of Deity and Paradise but is also

5. ODNOS VRHOVNOG NASPRAM RAJSKOM TROJSTVU

Kad se radi o stvarnosti njegove lične prirode koja ima narav duha, Vrhovno Biće apsolutno ovisi o egzistenciji i činu Rajskog Trojstva. Dok je rast Vrhovnog stvar odnosa triodita, duh ličnosti Vrhovnog Boga ovisi o Rajskom Trojstvu čija je derivacija, i koje zauvijek drži poziciju apsolutnog centra-izvora savršene i beskonačne stabilnosti oko koje se sve više razvija evolucijski rast Vrhovnog.

Djelovanje Trojstva je u vezi s djelovanjem Vrhovnog, jer Trojstvo funkcionira na svim (sveukupnim) nivoima, uključujući i nivo djelovanja Vrhovnosti. Ali kako doba Havone prolazi i kako nastupa doba nadsvemira, tako i vidljivo djelovanje Trojstva kao neposrednog stvoritelja prolazi, otvarajući put stvaralačkim djelima koje je Rajskih Božanstava.

6. ODNOS VRHOVNOG NASPRAM TRIODITA

Triod aktualnosti nastavlja djelovati neposredno u poslije-Havonskim epohama; djelovanje Rajske gravitacije zahvaća osnovane jedinice materijalne egzistencije, gravitacija duha Vječnog Sina djeluje direktno nad osnovnim vrijednostima egzistencije duha, dok gravitacija uma Združenog Činitelja nepogrešivo drži u svom stisku vitalna značenja intelektualne egzistencije.

Ali kako se svaki stadij stvaralačke aktivnosti kreće prema vani kroz neistraženi prostor, on djeluje i egzistira sve dalje i dalje od direktnog djelovanja stvaralačkih sila i božanskih ličnosti centralnog mjesta--apsolutnog Rajskog Otoka i beskonačnih Božanstava koja na njemu žive. Ovaj niz nivoa kozmičke egzistencije tako postaje sve više ovisan o razvoju koji nastupaju unutar triju Apsolutnih potencijalnosti beskonačnosti.

Vrhovno Biće obuhvaća mogućnosti za kozmičku službu čije ispoljenje nije vidljivo u Vječnom Sinu, Beskonačnom Duhu ili neličnim stvarnostima Rajskog Otoka. Ovo je istina kad se uzme u obzir apsolutnost ovih triju osnovnih aktualnosti, ali rast Vrhovnog ne počiva jedino na ovim aktualnostima Božanstva i Raja, već štoviše učestvuje u darovima u sastavu Božanstva, Univerzalnog i

involved in developments within the Deity, Universal, and Unqualified Absolutes.

The Supreme not only grows as the Creators and creatures of the evolving universes attain to Godlikeness, but this finite Deity also experiences growth as a result of the creature and Creator mastery of the finite possibilities of the grand universe. The motion of the Supreme is twofold: intensively toward Paradise and Deity and extensively toward the limitlessness of the Absolutes of potential.

In the present universe age this dual motion is revealed in the descending and ascending personalities of the grand universe. The Supreme Creator Personalities and all their divine associates are reflective of the outward, diverging motion of the Supreme, while the ascending pilgrims from the seven superuniverses are indicative of the inward, converging trend of Supremacy.

Always is the finite Deity seeking for dual correlation, inward toward Paradise and the Deities thereof and outward toward infinity and the Absolutes therein. The mighty eruption of the Paradise-creative divinity personalizing in the Creator Sons and powerizing in the power controllers, signifies the vast outsurge of Supremacy into the domains of potentiality, while the endless procession of the ascending creatures of the grand universe witnesses the mighty insurgence of Supremacy toward unity with Paradise Deity.

Human beings have learned that the motion of the invisible may sometimes be discerned by observing its effects on the visible; and we in the universes have long since learned to detect the movements and trends of Supremacy by observing the repercussions of such evolutions in the personalities and patterns of the grand universe.

Though we are not sure, we believe that, as a finite reflection of Paradise Deity, the Supreme is engaged in an eternal progression into outer space; but as a qualification of the three Absolute potentials of outer space, this Supreme Being is forever seeking for Paradise coherence. And these dual motions seem to account for most of the basic activities in the presently organized universes.

Bezuvjetnog Apsoluta.

Vrhovni raste ne samo kako Stvoritelji i stvorena bića evoluirajućih svemira postižu nalikovanje Bogu, već ovo konačno Božanstvo isto tako doživljava rast kao rezultat toga što stvoreno biće i Stvoritelj savladavaju konačne mogućnosti velikog svemira. Vrhovni se kreće dvojako: intenzivno prema raju i Božanstvu i ekstenzivno prema neograničenosti Apsoluta potencijala.

U sadašnjem kozmičkom dobu, ovo dualno kretanje se obznanjuje u spuštajućim i uspinjućim ličnostima velikog svemira. Vrhovne Stvoriteljske Ličnosti i njihovi božanski suradnici pokazuju divergentno kretanje Vrhovnoga koje je usmjereno prema vani, dok uspinjući hodočasnici iz sedam nadsvemira ukazuju na konvergentni trend Vrhovnosti koji je usmjeren orema unutra.

Konačno Božanstvo neprestano teži dualnom usklađenju, usklađenju prema unutra, u smjeru Raja i njegovih Božanstava i usklađenju prema van u smjeru beskonačnosti i Apsoluta koji se u njoj nalaze. Moćna erupcija Rajsko-kreativne Božanstvenosti koja se personificira u Sinovima Stvoriteljima i stiće moć u kontrolerima moći, ukazuje na ogroman izliv Vrhovnosti u područja potencijalnosti, dok beskrajn niz uspinjućih stvorenih bića velikog svemira svjedoči moćni izliv Vrhovnosti prema jedinstvu Rajskog Božanstva.

Ljudska bića su naučila da je kretanju onog što je nevidljivo ponekad moguće opaziti na osnovu posmatranja načina na koji ono djeluje na vidljivo; i u svemirima, mi smo već odavno naučili opaziti kretanje i tendencije Vrhovnosti posmatranjem kontradjelovanja koje one izazivaju u vidu evolucijskog razvoja takvih ličnosti i uzaoraka glavnog svemira.

Premda nismo sigurni, vjerujemo da se, kao konačni odraz Rajskog Božanstva, Vrhovni nastoji proširiti u vanjski prostor; ali kao uvjet koji ograničava djelovanje triju Apsolutnih potencijala vanjskog prostora, ovo Vrhovno Biće neprestano teži Rajskoj koherenciji. I ove dualne kretanje su to što uzrokuje najosnovnije aktivnosti u trenutačno organiziranim svemirima.

7. THE NATURE OF THE SUPREME

In the Deity of the Supreme the Father-I AM has achieved relatively complete liberation from the limitations inherent in infinity of status, eternity of being, and absoluteness of nature. But God the Supreme has been freed from all existential limitations only by having become subject to experiential qualifications of universal function. In attaining capacity for experience, the finite God also becomes subject to the necessity thereof; in achieving liberation from eternity, the Almighty encounters the barriers of time; and the Supreme could only know growth and development as a consequence of partiality of existence and incompleteness of nature, nonabsoluteness of being.

All this must be according to the Father's plan, which has predicated finite progress upon effort, creature achievement upon perseverance, and personality development upon faith. By thus ordaining the experience-evolution of the Supreme, the Father has made it possible for finite creatures to exist in the universes and, by experiential progression, sometime to attain the divinity of Supremacy.

Including the Supreme and even the Ultimate, all reality, excepting the unqualified values of the seven Absolutes, is relative. The fact of Supremacy is predicated on Paradise power, Son personality, and Conjoint action, but the growth of the Supreme is involved in the Deity Absolute, the Unqualified Absolute, and the Universal Absolute. And this synthesizing and unifying Deity -- God the Supreme -- is the personification of the finite shadow cast athwart the grand universe by the infinite unity of the unsearchable nature of the Paradise Father, the First Source and Center.

To the extent that the triodities are directly operative on the finite level, they impinge upon the Supreme, who is the Deity focalization and cosmic summation of the finite qualifications of the natures of the Absolute Actual and the Absolute Potential.

The Paradise Trinity is considered to be the absolute inevitability; the Seven Master Spirits are apparently Trinity inevitabilities; the power-mind-spirit-personality actualization of the Supreme must be the evolutionary inevitability.

God the Supreme does not appear to have been inevitable in unqualified infinity,

7. PRIRODA VRHOVNOG

U Božanstvu Vrhovnog, Otac--JA JESAM je dostigao relativno potpuno oslobođenje od ograničenja koja su svojstvena beskonačnosti statusa, vječnosti postojanja i apsolutnosti prirode. Ali Vrhovni Bog je bio oslobođen od svih egzistencijalnih ograničenja jedino tako što je postao predmet iskustvenog uvjertovanja univerzalnog djelovanja. Time što je stekao sposobnost da doživi, konačni Bog je isto tako postao ovisan o doživljaju; time što je postigao oslobođenje od vječnosti, Svemigući je naišao na prepreke vremena; i Vrhovni je mogao poznavati rast i razvoj jedino kao posljedice necjelovitosti egzistencije i nepotpunosti prirode, neapsolutnosti postojanja.

Sve ovo se mora dešavati prema Očevom planu koji kaže da se konačni napredak može postići jedino ulaganjem napora, da stvoreno biće može nešto postići jedino ustrajnošću, te da razvoj ličnosti počiva na vjeri. Na ovaj način uredivši iskustvo-evoluciju Vrhovnog, Otac je stvorio uvjete da konačna bića mogu postojati u svemirima i da mogu, putem napredovanja u svom iskustvu, vremenom postići božanstvenost Vrhovnosti.

Sva stvarnost, uključujući Supremnog i Ultimnog i s izuzetkom bezuvjetnih nivoa sedam Apsoluta, jer relativna. Činjenica Vrhovnosti je zasnovana na moći Raja, ličnosti Sina i djelovanju Združenog Činitelja, ali rast Vrhovnog učestvuje u Apsolutnom Božanstvu, Bezuvjetnom Božanstvu i Univerzalnog Božanstvu. I ovo sintetizirajuće i ujedinjujuće Božanstvo--Vrhovni Bog--predstavlja personifikaciju velikog svemira putem beskonačnog jedinstva neistražive prirode rajskog Oca, Prvog Izvora i Centra.

Do mjere do koje trioditi direktno djeluju na konačnom nivou, oni su nadodati povrh Vrhovnog, koji je fokalizacija Božanstva kao i kozmički zbir konačnih uvjeta prirode Apsolutnog Aktualnog i Apsolutnog Potencijalnog.

Rajsko Trojstvo se smatra apsolutnom neminovnošću; sedam Glavnih Duhova su naočigled neminovnosti Trojstva; aktualizacija moći-uma-duha-ličnosti Vrhovnog mora biti evolucijska neminovnost.

Ne čini se da je Vrhovni Bog bio neminovan kad se radio o bezuvjetnoj

but he seems to be on all relativity levels. He is the indispensable focalizer, summarizer, and encompasser of evolutionary experience, effectively unifying the results of this mode of reality perception in his Deity nature. And all this he appears to do for the purpose of contributing to the appearance of the inevitable eventuation, the superexperience and superfinite manifestation of God the Ultimate.

The Supreme Being cannot be fully appreciated without taking into consideration source, function, and destiny: relationship to the originating Trinity, the universe of activity, and the Trinity Ultimate of immediate destiny.

By the process of summing evolutionary experience the Supreme connects the finite with the absonite, even as the mind of the Conjoint Actor integrates the divine spirituality of the personal Son with the immutable energies of the Paradise pattern, and as the presence of the Universal Absolute unifies Deity activation with the Unqualified reactivity. And this unity must be a revelation of the undetected working of the original unity of the First Father-Cause and Source-Pattern of all things and all beings.

[Sponsored by a Mighty Messenger temporarily sojourning on Urantia.]

stvarnosti, ali izgleda da on postoji na svim nivoima stvarnosti. On je neizbježan fokalizator, sabirač i obuhvatitelj evolucijskog iskustva, koji u svojoj Božanskoj prirodi djelotvorno ujedinjuje rezultate ovog tipa poimanja stvarnosti. I čini se da on čini sve ovo kako bi doprinjeo javljanju neminovne pojave, nadiskustva i nadkonačnog ispoljenja Ultimnog Boga.

Kako bi bilo moguće sasvim cijeniti Vrhovno Biće, potrebno je uzeti u obzir izvor, funkciju i sudbinu: odnos naspram Trojstva iz kojeg je poteklo, kozmičku aktivnost i Trojskog Ultimnog neposredne sudbine.

Time što sabire evolucijsko iskustvo, Vrhovni spaja konačno s apsonitnim, upravno kao što um Združenog Činitelja integrira božansku duhovnost ličnog šina s nepromjenljivim energijama Rajskog uzorka, i kao što prisustvo Univerzalnog Apsoluta ujedinjuje aktivaciju Božanstva s reaktivnošću Bezuvjetnog. I ovo jedinstvo mora biti otkrivenje neotkrivenog djelovanja izvornog jedinstva Prvog Oca-Uzroka i Izvora-Uzorka svih stvari i svih bića.

[Predstavljeno pod pokroviteljstvom Moćnog Glasnika koji privremeno boravi na Urantiji.]